

ANTI Ratzinger

PROTIPAPEŽSKÝ PAMFLET

[GRIMMUS

ANTIRATZINGER

GRIMMUS Politika

„INSPIRUJEME K MYŠLENÍ“

Antiratziŋger

PROTIPAPEŽSKÝ PAMFLET

[GRIMMUS]

Autor zvolil anonymitu na počest tradice pamfletů ze sedmnáctého století. Uydavatel na sebe proto bere veškerou zodpovědnost za zde vyjádřené myšlenky.

Tato kniha pojednává o poselství současného papeže a o jeho morálních a filozofických zásadách. Přezkoumává prefektovy instrukce, teologovy přednášky i papežovy výroky od příchodu do Říma v roce 1981 až po jeho první encykliku v lednu roku 2006. Prochází životní dráhu, politické kroky (i ty nejneznámější a nejtrapnější) a analyzuje mediální postavu Benedikta XVI., mimo jiné i ve vztahu k jeho předchůdci. Pamflet vhodný jako výklad, nutný jako sebeobrana.

OBSAH

SMYŠLENÝ EPILOG NAMÍSTO PROLOGU 13

Kde se vypráví o vyhlášení referenda o boží existenci, šíření nové křesťanské horlivosti ve světě a o rozčarování, které z něj vyplynulo.

OPOŽDĚNÁ PŘEDMLUVA: VELKOLEPÝ ÚSPĚCH... 27

U níž je kladeno několik otázek. Proč má Benedikt XVI. úspěch? Jaké politické aliance uvedl do chodu? Odkud se bere jeho autorita? Jaké potřeby uspokojuje?

KARLOVO TĚLO: RELIKVIE A ZBOŽÍ 35

Portrét Jana Pavla II., jeho hereckého charismatu a ústřednosti těla v jeho pontifikátu. Vatikánská móda a její politický význam.

POSLUŠNÝ CHLAPEC. PREFEKT, JEHOŽ POSLOUCHAJÍ	49
<i>Učdovo dětství pojaté skrze jeho rezervovanou paměť. Upraví se o úžasné kariéře a důraz se klade na to, jak je nezbytné mít poslední slovo.</i>	
OPRAVY: NA CO SI TROUFNE AUCTORITAS	73
<i>Fenomenologie Josepha Ratzingera, prefekta, který odporoval vlastnímu papeži. Boj proti teologii osvození a nedokončená restaurace systému.</i>	
BÍLÝ TÁHNE A DÁ VE TŘECH TAZÍCH ŠACH	89
<i>Popis ofenzívy, která si bere na mušku osvícenství a jejímž cílem je potvrdit filozofickou racionalitu křesťanství. Problém jménem Charles Darwin.</i>	
O NEPLODNÉ LÁSCE. O ABSOLUTNÍ HRŮZE	105
<i>O dvojakých vztazích mezi homosexualitou a křesťanstvím. O pastýřském listu ještě dvojačejšího papeže na téma pedofilie v církvi.</i>	
DE GENERATIONE: ŽIVOT A JEHO VLASTNICTVÍ.....	119
<i>Narození, potrat, umělé oplodnění. Analýza papežových argumentů a odhalení jejich nepopiratelné a nelidské modernosti.</i>	
SMYŠLENÝ PROLOG NAMÍSTO EPILOGU	133
<i>U němž si představujeme rozhovor dvou starých přátel, kteří měli v životě velký úspěch. Poslední rozhovor Karla a Josepha. Morální dílko.</i>	

ANTIRATZINGER 2.0: STŘET CIVILIZACÍ A JINÉ NESMYSLY

- MALA TEMPORA CURRUNT 143
*Kde se vypráví o jednom týdnu svaté mediální války.
A o trápení jednoho sicilského kněze s jeho hospodyní
žhářkou.*
- VELKÝ NÁVRAT DO ŘEZNA 153
*Význam starého města v papežově životopise. Oprava
protiislámského úvodu přednášky, zodpovědného za
mnoho hněvu, modrou a červenou tužkou.*
- NEŠŤASTNÉ NEDOROZUMĚNÍ 171
*U němž se kritika relativismu mění v porozumění
islámu. A lidstvo se po sto letech opět dělí na mono-
teisty a polyteisty.*
- CO BYSTE ŘEKLI NA TAKOVÝ PĚKNÝ
JOINT VENTURE? 179
*Monoteističtí lídři jednají a diskutují po e-mailu o
možnosti spojit síly. Učené citace, shrnující závěry a
obchodnická podobenství.*
- BRAGHETTONŮV PŘÍZRAK.....189
*Nešťastná cesta do Osvětimi. Leonardo da Vinci zba-
ven mužství rukou mladých italských průmyslníků.
Římská radnice a její vlezlí cenzoři.*

SMYŠLENÝ EPILOG NAMÍSTO

PROLOGU

Nakonec vyhlásili referendum. Ten geniální nápad dostala v hrůze z doby skupina italských intelektuálů, heideggerovsky přesvědčených, že je může zachránit jedině nějaký bůh. Myšlenka byla prostá: bylo potřeba demokratickou cestou ustanovit, že Evropa má náboženský základ, aby se ji podařilo vyrvat všeobecnému úpadku.

První formulace otázky („Existuje Bůh?“) se brzy ukázala jako příliš radikální. Asociace průmyslníků se proti tomu postavila pádným argumentem: jestli chceme znovu založit křesťanskou Evropu a čelit neústupněji světovým hrozbám, nesmí se omezit idea svobody, která velmi prospěla trhu ve spleti daňových nástrah. Některé autority podepsaly dokument, kde se tvrdilo, že kdyby měl o existenci Otce rozhodovat člověk, bylo by to zpupné a navíc by to dalo za pravdu staré dobré ateistické teorii, podle níž si člověk stvořil Boha ke svému obrazu a ne naopak.

Po dlouhých diskusích se dosáhlo konsenzu. Jednoho náhodně zvoleného květnového dne ve třetím tisíciletí byl lid vyzván, aby zakroužkoval *ano* nebo *ne* na otázku stejně delikátní jako přímo: „Chcete, aby Bůh existoval?“ *Ano* bylo v převaze, ale život lidí na znovu křesťanském Západě vypadal víceméně jako dřív.

Bylo zavedeno několik reforem. Byla stanovena povinnost navštívit nedělní bohoslužbu a všechny svátosti byly povinné, ale aby bylo všechno snazší a občané neztráceli moc času, byly procedury velmi zjednodušeny, v některých případech bylo dokonce možné je provést přes internet. Novorozenci dostávali zároveň svátost křtu, eucharistie i biřmování, ranní modlitba byla na všech školách a na všech úřadech povinná, kdežto ta večerní se ze zákona vysílala jednotně na všech stanicích. Potraty byly zakázány, ale dál se prováděly (jen bylo nutné se potom vyzpovídat). Homosexuální páry se dál milovaly bez ohledu na zákon, přesně jako je tomu dnes v Itálii.

Ateistům a skeptikům bylo dovoleno pochybovat v soukromí, ale na veřejnosti se museli přizpůsobit názoru většiny. 952 276 muslimů žijících v Itálii zůstalo muslimy – směli se při modlitbě obracet k Mekce a postit se o ramadánu – ale vymahatelnost jejich občanských práv byla vázána na vykonávání jejich katolických povinností. Jestli při pohledu na oltář mysleli na Alláha, to už bylo věcí jejich osobní svobody. Referendum totiž chytře nespécifikovalo, jak se jmenuje bůh, jehož existenci si mají lidé přát.

Zvláštní pozornost byla věnována lékařskému výzkumu, pro nějž byly nalezeny potřebné technické cestičky. Žádný výkonný stát si nesměl dovolit bránit nemocným v léčbě a hypochon-

drům cítit se nemocní. Obecně vzato, tón kolektivního života byl jen o něco málo diskrétnější.

Bůh byla politická nutnost, garance znovunalezeného platného životního modelu. Kámen vyhrabaný v minulosti, o němž bylo v ustrašené přítomnosti rozhodnuto, že se na něm vybuduje budoucnost. Proto téměř nikoho nezajímalo, zda Bůh skutečně existuje.

Zajímalo to církev a její nejpřímnější sluhy. A přesto si v soukromí někteří kněží a kardinálové stěžovali na účelovost volby italského parlamentu a na povrchnost motivace, která přivedla většinu obyvatel k tomu, že hlasovali pro. Před takovým aktem podřízenosti by však jakékoli jiné prohlášení než nadšené vypadalo jako nevděk. Jediná konkrétní výzva, s níž se Joseph Ratzinger obrátil na nevěřící, byla přijata a transformována na jeden ze státních zákonů. Církev, umlčená vlastním triumfem, nemohla vznášet další požadavky.

Klíčový den skutečně nastal 13. května 2004, v šestadvacátém roce pontifikátu Karla Wojtyły. V kapitulní síni kláštera Minerva, v knihovně italského senátu, se chopil slova bavorský kardinál Joseph Ratzinger, který byl v té době současně: prefektem Kongregace pro nauku víry, prezidentem Papežské biblické komise, členem Rady kardinálů a biskupů, členem Kongregace pro východní církve, členem Kongregace pro boží kult, členem Kongregace pro biskupy, poradcem Papežské komise pro Latinskou Ameriku, členem Kongregace pro evangelizaci národů,

členem Kongregace pro katolickou výchovu, členem Papežské rady pro jednotu křesťanů, členem Papežské rady pro kulturu a děkanem Kardinálské koleje. (O rok později vyměnil všechny tyto funkce za zvolení na stolec svatého Petra pod jménem Benedikt XVI.)

Toho dne pronesl Ratzinger jeden ze svých nejlepších a nejčernějších projevů. Jeho výklad byl jasný a sevřený, způsob předložení přesvědčivý a podstata neochvějná. V těch dnech se diskutovalo o vhodnosti vložit do textu evropské ústavy odkaz na křesťanské kořeny. Prefekt se opatrně držel o krok zpět za politikou („nejsem připraven na to, vstoupit do podrobné diskuze o budoucí evropské ústavě“) a omezil se na přehled historie kontinentu od Hérodota po Arnolda Toynbeeho. Tvrdil, že bez onoho odkazu a bez živého vědomí aktuálnosti takového odkazu je západní člověk odsouzen ke ztrátě sebe sama. Byl by ztracen Člověk, samotný pojem lidstva, jakožto normativní reference. Bez rozhodující duchovní křesťanské úlohy by byl osudem všech návrat k barbarství.

Už žádná lidská práva a žádná demokracie, žádná rovnost a žádná spravedlnost, tyto pojmy se v Ratzingerově výkladu zakládají právě na křesťanství, zprostředkovaném osvícenstvím. Západ by se brzy jevil jako nesmyslné a divoké jeviště díky lidské hltaivosti, kolonie vyčerpané a horečnaté kultury, nerozhodné mezi zkumavkami, mikročipy a bluetoothy. Nic, co by nebyly peníze, by už nemělo význam. Kdybychom pokračovali po této cestě, varoval implicitně kardinál, i blahobyt by se brzy vypařil.

Stín Antikrista byl prezentován i skrze nelítostnou konfrontaci s islámem, momentálním veřejným nepřítelem číslo jedna:

„Renesance islámu,“ řekl kardinál, „není spojena jen s novým materiálním bohatstvím islámských zemí, ale je živena i vědomím, že islám je schopen nabídnout duchovní základ platný pro život národů, základ, který se zdá, že uniká staré Evropě, na niž se i přes její přetrvávající politickou a ekonomickou moc stále více pohlíží jako na kontinent odsouzený k úpadku a soumraku.“ Tváří v tvář tomuto osudu by jedinou cestou bylo znovu od začátku kristianizovat Evropu, možná právě po vzoru znovunalezené hrdosti islámu. Ale starý kontinent nečelí jen vzestupu islámu. I ztracení v ideálu světa formovaném technikou a blahobytem, který hrozí v Asii, má zřejmě pevnější kořeny než Evropa.

„I velké náboženské tradice v Asii, a zvláště jejich mystická složka, která nachází svůj výraz v buddhismu, se zvedají jako duchovní mocnosti proti Evropě, která popírá své náboženské a morální základy,“ prohlásil Ratzinger a zatřásl dalším velkým strašákem naší doby: závratným ekonomickým růstem Indie, Číny a celého asijského jihovýchodu.

Přehlídka učnosti, radikální argumentace, přesvědčivý tón a fakt, že v některých bodech se Ratzinger trefil do černého, zanechaly trvalý dojem. Nažraní senátoři Republiky hleděli na ruiny budoucnosti tak tupě, že si ani nevšimli, že přednáška skončila zvučným políčkem.

Místo toho, aby teolog požádal o spolupráci politiku a instituce laického státu, jenž ho hostil, rozhodl se apelovat pouze a jedině na věřící. Aniž by zvedl hlas, mírně zastřený dlouhým projevem řekl nastávající papež: „Osud společnosti závisí vždy na kreativních menšinách. Věřící křesťané by se měli za tako-

vou tvořivou menšinu považovat a přispět k tomu, aby Evropa znovu získala to nejlepší ze svého odkazu a sloužila tím celému lidstvu.“ Ratzinger zamaskoval jakýkoli provokativní záměr, ale vyloučil i pouhou možnost, že by se záchranná tvořivá menšina mohla nalézt mezi nevěřícími.

Kardinál nebyval vždy tak nespolutracující. Při alespoň dvou dalších příležitostech, když mluvil na totéž téma, tedy o evropském úpadku, utrousil trochu naděje. Poukázal na cestu, na níž by si mohli podle jeho slov katolíci a nevěřící, aniž by se vzdali vlastních výhod a svého komfortu, vyjít vstříc ve vzájemné úctě tak, aby se všichni zachránili a vytrhli Západ z jeho nevyhnutelného úpadku. Když Joseph Ratzinger mluvil v klášteře svaté Scholastiky v Subiaku, 1. dubna 2005 (24 hodin před smrtí Karla Wojtyły), zapřísahal křesťany, aby zůstali vždy otevření naléhání rozumu, a na oplátku žádal nevěřící, aby žili, „jako by Bůh existoval“, a několika pěknými slovy sešrotoval zakládající akt osvícenství:

„V dialogu mezi laiky a katolíky, který je velmi potřebný, musíme my křesťané dávat velký pozor na to, abychom zůstali věrní této základní linii: žít víru pocházející ze Slova, z Tvořícího rozumu, která je tím také otevřena všemu, co je skutečně racionální. Ale na tomto místě bych chtěl jakožto věřící učinit laikům návrh. V osvícenství se činily pokusy vymyslet a definovat morální normy, které by platily i *etsi Deus non daretur*, i v případě, že by Bůh neexistoval.“

A dále upřesnil:

„Chci říci jinými slovy: pokus, dovedený do extrému, starat se jen o lidské věci a naprosto se obejít bez Boha, nás vede stále blíže k okraji propasti, k totálnímu odsunutí člověka. Musíme tedy převrátit tento axiom osvícenců a říci: i ten, kdo nedokáže najít způsob, jak přijmout Boha, by se měl snažit žít a směřovat svůj život *veluti si Deus daretur*, jako kdyby Bůh existoval. To je rada, kterou dával už Pascal svým nevěřícím přátelům, je to rada, kterou chceme i my dnes dát našim přátelům, kteří nevěří. Tak nebude nikdo omezen ve své svobodě, ale všem našim záležitostem se dostane podpory a kritéria, které naléhavě potřebují.“

Tím, že Ratzinger dovolil Západu, změkčilému vlastním blahobytem, aby s umírněností užíval plodů jurisdikce, vědy a ekonomiky, zděděných po osvícenství a jeho vědě, navrhoval vlastně světu *light* návrat k duchovnímu odkazu Svaté říše římské.

Končíme zde tuto pravdivou vsuvku a pokračujeme ve vyprávění o smyšleném referendu o boží existenci a o následcích, které z něj vplynuly. Podstata, jak bylo řečeno, měla úspěch a přinesla své plody. Po vítězství se Itálie stala republikou založe-

nou na Bohu. V následujících měsících vládlo všeobecné nadšení. Lidé se cítili jistěji a byli méně ustrašení. Když byly ukotveni zákonem k věčnému a neměnnému, cítili se méně vydáni naspas náhlým změnám a téměř imunní vůči číhajícím nebezpečím. V metru, kyvadlové dopravě, tramvajích i autobusech byly všechny tváře uvolněnější, jen málo jich ještě přemýšlelo o tom, že možná jedou ve společnosti obvyklého sebevražedného atentátníka.

Na vlně tohoto počátečního optimismu se také začala točit ekonomika, továrny vyráběly, zboží se prodávalo, peníze kolovaly. A je pravděpodobné, že právě tento faktor ovlivnil rozšíření italského experimentu do celé západní Evropy. Svůj podíl na tom měly i technologie. Věci ohromně zjednodušil skype, program umožňující zadarmo telefonovat do zahraničí. Imigranti se svěřovali svým přátelům a rodinám, které zůstaly doma, o této podivuhodné době, kterou Itálie prožívá. V několika málo měsících vyhlásily vlády Ekvádoru, Peru a Filipín analogické křesťanské reformy států. V Evropě jako první následovalo příkladu Itálie katolické Chorvatsko.

Epochální krok k ekumenismu a nové kristianizaci byl učiněn, když jeho blahorodí Teoctist, ortodoxní patriarcha v Bukurešti, pochválil tuto mírovou teokratickou revoluci. V následujících dnech ho napodobil Alexej II. v Moskvě a Christodoulos, arcibiskup Athén a celého Řecka. Rumunští, ruští a řečtí politici se podle toho promptně zařídili. Národy tleskaly. Svätý otec vyjádřil uctivý údiv, když se k chóru přidal Bartoloměj I. z Istanbulu. Ale za několik měsíců doběhla reforma i do Turecka, které díky záměrně dvojsmyslné formulaci konečně dosáhlo toho, že